

[Ingeborg Refslund Thomsen.]

malt slet ikke anvender euforiserende stoffer i deres praksis, så lovændringen tager nærmest sigte på at beskytte tandlægen mod sig selv, hvis der skulle være en tandlæge, der ville misbruge recepter til eget brug. Kontrollen hermed er og bør også være den samme som for læger.

Det tredje lovforslag, forslaget om euforiserende stoffer, griber meget mere grundigt end hidtil om ondets rod og søger på alle måder at stoppe kilderne til misbrug af disse stoffer, og det kan kun hilses med glæde fra alle sider. Det kan simpelthen til enhver tid forbydes, at de allerfarligste stoffer i det hele taget forefindes her i landet, og om andre stoffer gælder det, at ikke blot køb og salg, men også enhver form for besiddelse af disse stoffer kun kan tillades apotekere og specielt anerkendte personer eller firmaer.

En krigstid og efterkrigstid er altid præget af manglende respekt for lovene; sortbørshandel flourer, og medens folk fordømmer sælgeren, ser de mere overbærende på køberen, der i hvert fald har måttet præstere en ublu betaling. Det begyndte måske for mange mennesker med illegal handel med gummi og kaffe, da dette var indbringende, og de, der lod sig drive længst ud og var mest skrupelløse, tog senere chancen, hvor den var at finde; det var bl. a. i smughandel med euforiserende stoffer, som har taget et stort omfang.

Da der ikke er tale om væsentlig indsmugling fra udlandet og de forbudte stoffer hovedsagelig kommer i handelen gennem mere eller mindre grove forfalskninger og tyveri, skulle der være gode muligheder for ved denne skærpede lovgivning at føre en mere effektiv kontrol end hidtil med misbruget af disse stoffer. Der foreslås bøde, hæfte, endog indtil 2 års fængsel for urigtige oplysninger, som kan skaffe folk i ulovlig besiddelse af euforiserende stoffer.

Jeg tror ikke, vort parti kan have noget imod, at folk, der for simpel vindings skyld er med til at friste svage sjæle og udsætte dem for alvorlig fare, på forhånd ved, hvad de indlader sig på, og hvilken risiko de løber. Kan loven medvirke til, at nettet strammes om dem, der vil ødelægge sig selv eller tjene penge på at ødelægge andre, kan det radikale venstre ikke have noget imod, at

pligt og ansvar understreges mere eftertrykkeligt, end det hidtil er sket.

Petra Petersen: Også jeg føler trang til at sige, at det udvalg, som har været nedsat af indenrigs- og boligministeriet til behandling af det foreliggende spørgsmål, har udført et godt stykke arbejde ved udarbejdelsen af betænkningen. Det er et meget overskueligt materiale, der foreligger, som har gjort det let for os andre at tage stilling til lovforslagene. Det er naturligt, at den højtærede indenrigs- og boligminister har lagt sit forslag om ændring i lægeloven så tæt op ad det forslag, der er udarbejdet af udvalget, som tilfældet er. Der er dog en enkelt ting, jeg savner i lovforslaget, en ting, som udvalgets medlemmer selv har været opmærksomme på. Jeg synes, at en læge absolut bør nægte at udstede recept på euforiserende stoffer til en eufoman udenfor sin egen patientkreds. Jeg er klar over, at vore læger har store vanskeligheder med de syge mennesker, der er ødelagt af misbrug af euforiserende stoffer, og jeg forstår også, at det kan være nødvendigt for en læge at give en sådan patient en enkelt injektion, men dermed mener jeg dog at hans pligt må være ophørt. Han kan henvise til hospitalsindlæggelse og behandling der; så går den syge ikke fra lægen med en recept, som giver ham og andre lejlighed til at fortsætte misbruget. Det er muligt, at den vejledning, som af udvalget foreslås sendt til lægerne, kan præcisere dette klart nok, men det er alligevel for mig et spørgsmål, om det giver tilstrækkelig kontrol. En læge kan udmærket godt udstede recept til en eufoman, som med held hemsøger mange andre læger, uden at sundhedsstyrelsen griber ind. Jeg tænker her på, at der i betænkningen på side 68 fortælles om en sådan eufoman, der gennem 5—6 måneder har opsøgt ca. 150 læger og selv mener at have opnået recept hos ca. 90. Hvis der nu er tale om en læge, der i almindelighed ikke har mange patienter, som bruger euforiserende stoffer, kan han i god tro give denne eufoman en recept på et af disse stoffer, og sundhedsstyrelsen finder ingen anledning til at gribe ind, hvis det ikke er en læge, der i almindelighed udsteder mange af den slags recepter.